





~~D. X. 92.~~

U. 68 (4.)

~~H. F. u. 68.~~

Emb. 11. 2. 6

Table des Ouvrages contenus dans ce Volume.

1. Bazon. (J. A.) Eloge historique de l'université de Paris, latin, français, et avec des remarques
discours prononcé aux écoles de médecine le 11 8bre 1770.
2. Guerin. (F. M.) Mandatum ob recens natum Sereniss. Burgundiae Ducem.
3. Le Bel. (M. F.) Mandatum rectoris
4. Mandatum rectoris
5. Le Bel. (M. F.) Mandatum rectoris
6. id Mandatum rectoris
7. Hamelin. (P.) Mandatum rectoris.
8. id Mandatum rectoris
9. id Mandatum rectoris
10. Jacquin. (S.) Mandatum rectoris
11. id Mandatum rectoris
12. id Mandatum rectoris
13. Cogez. (F. M.) Mandatum rectoris ob dilatam Scholarum instaurationem.
14. Guerin. (F. M.) Mandatum rectoris
15. id Mandatum rectoris
16. id Mandatum rectoris
17. id Mandatum rectoris pro consecratione regis
18. Doussad. (Joan.) Panegyricus Ludovici magni obres hoc anno regni XLI praeclare gestas.
19. Broucher. (P.) Panegyricus Augustiss. Delphino dictus Lutetiae Parisiorum in collegio
Charomontano Ann. 1662.
20. Schoepflinius. (Jo. D.) Panegyricus Ludovico XY.
21. Crevier. (J. B. L.) Oratio in restitutam regis valetudinem habita in instauratione Scholarum
Collegii Dormano-Bellovacii. 1744.
22. Le Roy. (Chr.) Divi caroli magni, regis Francorum et Occidentalium imperatoris laudatio

23. Geoffroy (J. B.) De amore Patriae oratio.

24. Petit (Ludov.) Oratio de iis quae ad eloquentiam, tum sacri, tum profani codices
conferunt, praesidiis habitae =

25. Hauvilliers (J.) Ludovico victori moderato oratio.

26. Manque

27. Geoffroy (J. B.) Ex bello quod anno proxime elapso gestum est, gerendi hoc anno belli
quale omen repeti possit Oratio.

28. De Palmeus Pœ Estampe iconologique en forme de Médaille, dont le type représente le
es fils Des intéressement dessinée et gravée par J. J. Pasquier avec la
description de cette estampe.

29. Leroy (Chr.) Quantum litteris debeat virtus oratio.

29^{bis} id Quo potissimum in instituendis pueris sublevari possit magistrorum
labor. Oratio.

30. Geoffroy (J. B.) Augustis parentibus Delphino et Delphinæ gratulatio.

31 Manque

32. Kaltor (Ant.) Oratio habita in instauratione Scholarum collegii Dormano. Bellovaci.

33. Geoffroy (J. B.) Quo loco inter cives vir litteratus habendus sit oratio.

34. Le Beau (J. L.) De pace oratio gratulatoria.

35. Kaltor (Ant.) Oratio funebris Mariae Polonorum regis filiae, Gallorum reginae.

36. Xaupi (Joseph.) Discours latin prononcé par = officii auct à la procession du recteur de
l'université, dans l'Eglise de l'abbaye royale de St Antoine avec la
traduction

37. Lacquin (Et.) Discours prononcé le jour de la procession de l'Université, à l'occasion
de la Profession de Madame Louise Marie de France (latin français)

38. Xaupi (Jos.) Compliment fait par = au nom de la compagnie à M^r de La Roche-
aymond au sujet de sa nomination à la chaire des bénéfices 1771.

38^{bis} Guerin (P. N.) Mandatum rectoris. Praemium eloquentiae latinae

- 39 Mauduit (F) *Utrum Vulgo plebeciorum Liberos humanioribus litteris excoli oporteat Oratio.*
- 40 Nauvilliers (J.F) *Ludovico XV regi Galliarum dilectissimo Laudatio funebris*
- 41 *Ad Supremum Senatum gratulatio post reditum habita universitatis nomine*
42. Walter (Ant) *Oratio habita in instauratione Scholarum collegii Dormano-Pellovaci*



UNIVERSITÉS DE PARIS
BIBLIOTHÈQUE DE LA SORBONNE

13, RUE DE LA SORBONNE - 75257 PARIS CEDEX 05
TEL : 01 40 46 30 27 - FAX : 01 40 46 30 44

Inv.

SIGB

Sib11

SU

Cote

U 68 in-4

1153802502





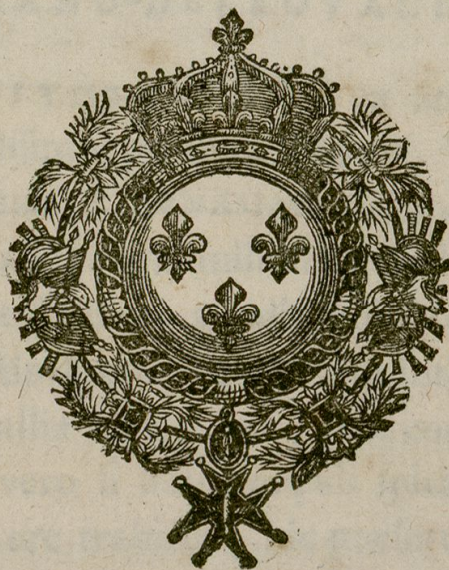


²¹
ORATIO
IN RESTITUTAM
REGI
VALETUDINEM,

Habita in instauratione Scholarum Collegii
DORMANO-BELLOVACI,

A JOANNE-BAPTISTA-LUDOVICO CREVIER,
RHETORICÆ PROFESSORE.

Die Luna 19. mensis Octobris anni 1744.



PARISIIS,

Apud DESAINT & SAILLANT, viâ Sancti Joannis
Bellovacensis.

M D C C X L I V.

ORATIO
IN RESSTITUTAM
REGI
VALENTINEM

Habitu in infantione Scholasticum Collegii
DORMIANO-BELLIO

A JOHANNI-BAPTISTA LUDOVICO CHEVIER
HISTORICO PROLEGOMENIS

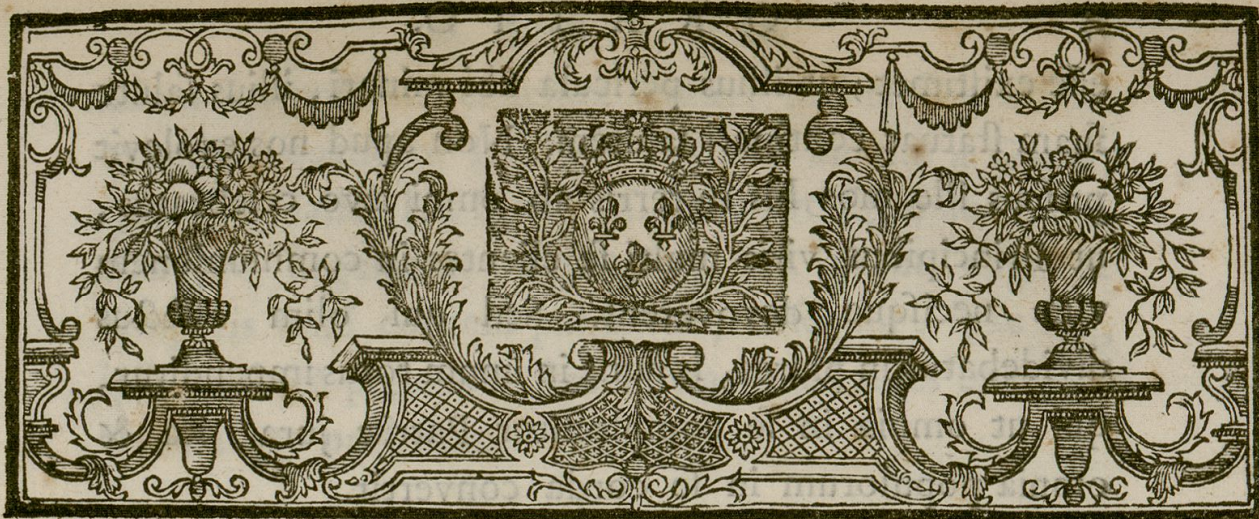


PARISIIS

Apud ESTIENNE & SAUVAGE, Vici Sancti Joannis

Bibliotheca

MDCCCLXIV



ORATIO
IN RESTITUTAM
REGI
VALETUDINEM,

Habita in instauratione Scholarum Collegii
DORMANO-BELLOVACI.



ESTITUTUM nobis ex atrocis morbi
gravissimo periculo Regem, VIGILAN-
TISSIME GYMNASIARCHA, AUDITORES
ORNATISSIMI, nullum est Gallicum pectus
quin effusissimo gaudio sibi gratuletur, &
summum esse Cœlestis dextræ beneficium intelligat: cum
Rege suo jacente Gallia tota jacuit, cum eodem revivif-
cente revixit. Enimvero si ullius populi spiritus sacro &
venerabili Principis ore trahitur, hic præsertim Gallicæ
gentis animus est, ut totam se in Rege suo positam

esse existimet ; ut illius pericula sibi minari , illius salute suam statuatur contineri salutem. Non apud nos exolevit priscus ille mos his in terris ab omni ævo celebratus , ut Principibus viris multi se clientes in communionem vitæ necisque devoverent. Sed qui olim affectus dividebatur in plures , is nunc in unum totus impenditur , qui ut omnia in se complectitur Patriæ jura , ita & omnia populorum in se corda convertit.

Jure ergo lætatur incolumis Gallia salvo Principe ; & in tanto tamque exoptato bono vigilem gratanter agnoscit omnipotentis Dei custodiam , qui florentissimum hoc Imperium per tot retro secula propitio semper numine tutatus , eidem in hoc quoque maximo & gravissimo discrimine præsens adfuit ; & quod Regnum singulari semper indulgentiâ fœtum ad præcipuam inter Regna Orbis universi gloriam ac potentiam titulis , honoribus , victoriisque evexerat , id uno eoque acerbissimo casu sterni vetuit , & sublato columine procidere.

Ac nescio an tam gravis intentatus nobis à Deo sæviente terror , insigne tamen bonitatis ejus specimen præferat. Etenim , si homines fas est Supremi Numinis arcana consilia cum prona veneratione investigare , non immeritò fortasse dixerimus hanc ejus fuisse mentem , ut dum LUDOVICUS amorem in populos ipso capitis discrimine testabatur , intelligere quoque posset qui esset amor in se populorum ; atque adeo sacrosanctum illud vinculum inter Regem civesque ipsius Dei nexum manu , mutuis tanti amoris pignoribus fortius adstringeretur.

In hac , quæ blanditur animis nostris , cogitatione mihi paulisper immorari liceat. Sinite me vestros vobis

fidum interpretem enarrare sensus , & brevi oratione exponere quantum LUDOVICUS ametur à Gallis , quantum Gallos LUDOVICUS amet. Quæ duo dum , non pro argumenti dignitate , sed prout angustiae temporis mihi concessi patiuntur , exsequor , ipsæ res , ipsa profectò pectora vestra vestras mihi aures benignas attentasque præbebunt.

Si bono moderatoque Regi nihil dulcius est , quam amari à suis , si hæc suavissima illi merces pro collatis in populos beneficiis rependitur , audeo dicere , non est quòd LUDOVICUM morbi pœniteat. Fuit tanti nostros in eum amores tam sinceris , tam effusis , tam ex intimo corde promanantibus testificationibus comprobari.

Qui dolor , Deus bone ! qui timor omnium mentes oppressit , quum improvisus attonitas aures nuncius verberavit , decubuisse Regem gravi laborantem morbo ; & sacrum illud caput , cui bellici ignes , ab ipso sprete , pepercerant , eo febris incendio depasce , quod nullæ medentium artes possent extinguere. Exanimatur statim universa Gallia , icta metu orbitatis. Hæc in primis Regina Civitas , quæ ut supra ceteras omnes opibus , amplitudine , multitudine civium excellit , ita & iisdem fidei , obsequii , amoris in Principem exemplo præire se gloriatur , hæc , inquam , tam numerosa civitas , in tanta conditionum , ordinum , animorumque varietate unum spirat , uno in obtutu defigitur : una omnes cogitatio , una cura versat , quid de Rege timendum sit , quid de Rege sperare liceat. Antea bellum , hostes , Italia , Belgium , Germania , varias in partes distrahebant animos hominum , & eos sæpe ultra quam opus est curis

sollicitudinibusque angebant. Nunc omnes sollicitudines una obstupefecit. Silentium est de bello, de hostibus. LUDOVICUM intuentur omnes, LUDOVICUM menti præsentem habent. Neque hæc locupletem à paupere, nobilem ab humili, senatorem à plebeio, litteratum ab imperito discernas. Omnium vultibus mœstitia insidet: turgent lacrymis omnium oculi. Sunt qui stent ad portas, viam prospectantes, quâ litteræ, quâ nuncii sollicitis & animi pendentibus occurrant. Plurimi agmine circumstant publicas tabellariorum ædes, nuncios advenientes diripiunt, quid illi ferant anxii sciscitantur, & prout lætiora paulo aut tristia audierunt, aliis porro impertiunt gaudium suum aut dolorem. Nec sufficit avidis mentibus nunciorum penè volantium incredibilis celeritas, nisi per dispositos à Metis Parisios usque cursores momenta tam pretiosæ valetudinis nuncientur.

Sed in hoc præcipuè universæ Civitatis consensus conspirat, ut Deum fatiget precibus, ut Supremum vitæ necisque mortalium Arbitrum exoret, cujus nutu tam Regnantum quàm infimæ plebeculæ vita gubernatur. Thure fumant aræ: templa complet virorum ac mulierum turba, & plebs mista cum optimatibus, & puerilis etiam ætas, ad quam, in magna rerum omnium incuria pariter & imperitia, tamen tanti mali sensus pertinebat. Sonant piæ Sacerdotum simul populorumque voces, nisi quas fletus præpedit, singultusque prorumpens & creber ejulatus interturbat.

Recordamini, AUDITORES, (præteriti enim doloris recordatio voluptati est, præsertim si ille felici

exitu concluditur) recordamini, inquam, penè fatalem illum huic Imperio diem, quum deficere Regem, & frigidis propinquæ mortis manibus premi audiebamus; quum nostros luctus incendebat REGINA plena lacrymis properans in ultimos augustissimi Mariti complexus, & ne eos quidem satis certâ spe præcipiens; quum totius Regiæ Domûs subita ac tumultûs & festinationis plena profectio, fletuque profuso discedentes, simul deliciæ gentis SERENISSIMUS DELPHINUS, simul dilectissimæ Patri pariter populisque REGALES PUELLÆ, extremum periculi discrimen ingerebant oculis. Num quis vestrûm meminit tam tristem unquam huic Civitati illuxisse diem? quæ totâ Urbe trepidatio? qui discursus? quàm anxîa ora? quàm exanimes vultus? quæ nunciorum expectatio? qui timor? ut omnia nobis densâ quadam tristitiæ caligine sepulta videbantur? Non aggrediar ea enarrare quæ edisserendo minora vero fecerim. Unum hoc dicam, neminem tunc fuisse quin vitâ suâ redemptam cuperet tam necessariam Galliæ vitam, quin caput suum pro capite Regis optimi millies devoveret.

Tam pia vota miseratus audivit Deus, Regemque non ademit nobis, sed ipso periculo commendavit. Bis jam per similes, etsi non tam atroces minas, insidentem in pectoribus nostris amorem dulcissimi Principis stimulaverat; & quem ipso pietatis officio carissimum habebamus, eum per tria morborum discrimina, quæ pueritiam primò ejus, mox adultiorem ætatem, nunc jam virilem exercuere, nobis effecit quodammodo cariorem.

Ergo dum exultat salva tecum Gallia, & par eam præterito mœrori gaudium tenet, frui isto quo dignus es populorum amore, LUDOVICE; amore, quem

angores pariter tuorum & gaudia testantur ; amore qui ita se imis è visceribus profundit , ut nulla eum simulationis umbra corrumpat.

Hæc sunt solida & expressa sinceræ indicia pietatis , non iussa , sed ab impetu profecta animorum ; non ambitione infuscata , sed ingenuo candore splendentia ; quæ non inficit pessimum veri affectûs venenum , sua cuique utilitas , sed elicit tua salus cum Regni salute conjuncta. Atque hac quidem dum te pietate prosequimur , persolvimus tibi vicem ejus amoris , quem nobis beneficis animosusque Rex gaudes impendere ; quem ita tuæ res gestæ declarant , ut in bello quoque Pater magis tuorum , quàm victor hostium esse videare.

MAGNAS profectò res gessit LUDOVICUS , & exempla Avorum suorum æmulatus , imo virtute suâ duce , bella eo animo capeffivit qui tantum decebat Regem , eo eventu administravit qui tanto animo dignus erat. Flandria , tot nobis victoriarum testis , toties à LUDOVICO MAGNO fulminata , nonne Domitoris tui Pronepotem tremens agnovisti ? nonne sensisti à feroci Aquila non progenerari mollem Columbam ? Dum in operoso apparatu adhuc moliuntur eæ gentes , quas solam Regis nostri potentiam , non ejus humanitatem & animi moderationem intuentes , vana odia , vaniores metus ad jungendas vires excivere ; dum cunctantur hi , inter pacem bellumque fluctuantes , illos cogendæ ex diversissimis locis ac regionibus copiæ morantur , interim & fulmine & vento velocior , auspice LUDOVICO , Gallus jam tres expugnavit urbes , tribus firmissimis munimentis hostilem Provinciam nudavit. Frustra illas
arces

arces & locorum ingenium, & addita manu mœnia, vallum fossæque defendunt: frustra illis egregiè muniendis ars & natura æmulo studio certavere: impetitæ valente LUDOVICI dextrâ, statim coguntur submittere caput; & assidens numerosus sociorum exercitus, cladis suorum non ultor sed spectator, ingemiscit.

Unum in tanta laudum materia, unum nobis tecum expostulare liceat, LUDOVICE. Tuo te nimium permittis ferendum ardori, & mortes per incensum aera volantes nimium ah! despicias animosus. Quis non civis palleat, quum periculo tuo fremat hostis, & contemptorem in te lucis animum increpare cogatur? Ipse opera perlustras, ipse militem, hostilia mœnia invadentem, acuis. Potes, salvâ gloriâ, potes cautior esse, & debes. Sufficiunt tuis jussa Regis sui perlata per Duces. Tuum discrimen ita stimulat illos ut exanimet. Parce ei capiti, cujus jacturam vel domitus Orbis universus pensare non queat.

Ecce autem, dum geminatarum victoriarum lætitiâ apud Scaldim triumphant nostri, repentinus à Rheno accidit terror. Transiit oppositum limitem non exercitus, sed Barbarorum ac Latronum colluvies; quibus non lex, non mos, nulla aut divina aut humana jura sunt; qui rapere, trucidare, falsis nominibus bellum, & ubi solitudinem fecere, insignem victoriam appellant. Contremiscit adjecta recens Gallico Imperio, at fide cum veteribus Provinciis certans Alsatia, & rabido Prædonum per fas nefasque ruentium furori objecta, magna perpetitur, majora formidat.

Quis in tanto malo LUDOVICI animus? quod consilium, AUDITORES? Attendite, & hinc æstimate

qualem vobis Regem divina benignitas dederit. Num ille se è medio victoriarum cursu revocari indignabitur? Num faciliora sibi deposcet, Ducibus suis delegans ea quæ gravi labore, atroci periculo gerenda sint? Imo unde maximus terror ingruit, eò statuit sibi esse properandum. Testatur ultro sese idcirco constitutum à Deo Regem, ut tueatur suos; sibi à Gallis obsequium, Gallis à se præsidium ac tutamen deberi. Nulla suorum monita admittit, quibus à proposito avocetur. Invitant illum labores & pericula non deterrent.

O verè Regium animum, & simul admiratione, simul amore dignissimum, quamvis generosæ voluntati ineluctabilem moram repentina morbi vis objecerit: Quid gesturus fuerat ipse præsens, cujus absentis & penè morientis auspicia tam felicia fuere, & trepidæ Provinciæ auxilium, terrorem & fugam hostibus, focis vim & victoriam addiderunt? Illud affirmare non verebor, quamvis egregia sint & splendida quæ gessit LUDOVICUS, splendidiora quæ gesturus erat, tamen majus aliquid & excelsius esse in iis sensibus quibus ad res gerendas incitatur.

Licet enim nobis sub acerrimo Bellatore, sed eodem humanissimo Rege, licet detrahere de bellica gloria; & perniciosum illum errorem qui infinitis hominum cædibus summum humanæ laudis apicem affingit, ratione & communi generis humani utilitate duce, profligare. Neque hîc illa pervulgata jacto: bellicarum rerum decus non esse proprium Imperatorum, sed milites quoque in ejus venire partem; nec ullam esse tantam in quoquam mortali sapientiæ vim, quæ omnia quibus bellum continetur pro nutu & arbitrio gubernare

ac moderari possit, sed eum prudentiæ primas tenere, qui sciat oblata casu flectere ad consilium. Hæc vera sunt, sed alia majora.

Ille, ille proximè ad Deum quantum fas est accedit, non qui sui similes spoliare, vastare, exscindere, sed qui salutem iis dare & potest & gaudet. Nihil illâ potentiâ inter homines majus, nihil illâ melius voluntate. Cuinam Heroïci nominis laudem deferemus? Ei profectò qui animo pacificus, necessitate bellator, nec laceffit bella, nec timeret, civium Parens, hostibus metuendus, non appetens armorum, sed pacis per arma assertor & vindex.

Tales plurimos habuisse se Reges Gallia gloriatur, qui militare decus ad humanitatis legem retulerint. Sic CAROLI MAGNI victoriis æquamus pias illas lacrymas, quibus impendentia post mortem suam Gallicæ genti à maritimis Prædonibus mala cladesque deflebat. Sic in LUDOVICO XII^o, multarum per Italiam Provinciarum domitore, plus laudamus relicta ab ipso & concessa ea quæ subegerat armis, ne nimia tributorum onera suis imponeret. Sic in LUDOVICO XV^o æternùm Gallia prædicabit paratum æquè bello & paci animum, & fortiter ac feliciter tractata arma, quæ ipsi ad tuendos suos inexpugnabilis quâlibet lenitate ac moderatione hostium pervicacia induerat.

Non ille immoderatâ proferendorum imperiî limitum ambitione, non insanâ cruentarum laurum siti, non superbâ adversus modesta postulantes contumaciâ, ad arma prorupit. Clades à nobis, vastitates, incendia suo periculo depulsurus, properat in castra: acuit ac regit ipse bellum, quò tutiorem paci viam muniat.

Nihil quærit sibi. Contentus maximo & florentissimo Imperio, quod ei à majoribus relictum inclyti decessoris ac Proavi incredibilis virtus non tam auxit, quàm arcibus undique firmissimis munimentisque vallavit, tantas vires non ad opprimendam Europæ libertatem, quod jactant invidi, sed ad beandam stabili pace Europam convertit. Paci, cujus in sinu educatus est, tanquam altrici pios usque vovet amores.

Hanc benignitatem & mansuetudinem spirat LUDOVICI pectus; hanc omnia ejusdem dicta factaque significant. Hic vos testor, generosi bellatores, qui militiam & grave Martis opus sub tanto Duce alacres tolerastis; quorum insita virtus, quæ nullis incrementis augescere posse videbatur, novos sibi ex oculis ac vultu Regis vestri sumpsit animos: dicite, quàm mirâ humanitate vestra sibi corda devinxerit, quàm facilis alloquio, quàm bonus adspectu, ut ille vestro sanguini pepercerit, ut commilitonum vestrorum, quos vis belli perculit, indoluerit mortibus, ut nihil majestate suâ indignum duxerit, quod ad vos fovendos sustentandosque pertineret. Ille alimenta vestra gustu quoque explorare non dedignatus est: ille domos ægris faucibusque curandis destinatas, loca senta situ, incultu fœda, odore tetra, ubi nihil nisi plurima morborum, & vulnerum, & mortis imago obversatur oculis, intrare sustinuit: intrare dico, imo totas perlustrare attentius, interrogare languentes, curam eorum medentibus impensius commendare, uno verbo paternam in suos indulgentiam ac bonitatem voce, vultu, & omnibus miserationis indicibus exprimere. Quis tum vobis talia cernentibus experientibusque sensus? ut vestri incalescebat amoris ardor, dolorque

quòd vobis unam tantùm vitam tam bono, tam amabili Regi impendere liceret!

Qui sanus ac valens tam misericordem se in eos quì quolibet tentarentur dolore præbuisset, quomodo non, æger ipse & non ignarus mali, quomodo non pateret tenerrimis affectibus! Ergo quum ad primam clementioris & laxantis se morbi spem impotens gaudii populus festo plausu conclamaret, *Vivat io! dilectus suis Rex, & propitio Numine servatus*; erigens se ad lætos clamores LUDOVICUS languidâ adhuc & debili voce responderet, *Vivat meus hic populus, tam sui amans Regis!* O vocem in concionem generis humani mittendam! O dignam, ex qua Reges Orbis universi discant quemadmodum affecti esse debeant in suos! O præclarum Regis cum gente certamen, iisque proponendum apud quos perpetua inter imperantes parentesque si minùs bella, at certè odia suspicionesque vigent; apud quos populus gloriatur coactis in ordinem Regibus suis, Reges crepto per artem & fallaciam eo quod nunquam à volentibus impetrassent!

Neque cives suos tantùm pio amore complectitur LUDOVICUS, sed neminem à benignitate sua arcet qui humano fœdere contineatur. Ne feritas quidem hostium ejusmodi, qui ultro iram ejus provocare velle videantur, qui ita se gerant, quasi non sua bello essent ut & paci jura, ne tam barbara quidem immanitas insidentem augusto pectori mansuetudinem extorquere potest. Ita servat & tuetur civem quem amat, ut hostem etiam pereuntem miseretur. Itaque haud facilè decernas, utrùm ab iis etiam quos impugnare cogitur, plus timeantur ejus arma, an ipse ametur. Humanissimum

victorem populi & urbes ad se vocant, & se vinci gaudent, & tum demum se felices putant, quum ipsius legibus parere cæperunt.

NOBIS ergo, quibus tantum à Deo concessum bonum est, quid superest optandum, nisi ut proprium hoc nobis faxit idem qui concessit; atque adeo, ut augusta Borboniorum Domus, cujus ille caput est & decus, quæ tam inclytos, tam dignos amari Reges Galliæ dedit, crescat in numerosam sobolem, quâ publica felicitas in omne ævum propagetur?

Huic voto fiduciam roburque spondent propinquæ jam SERENISSIMI DELPHINI nuptiæ. Crevit ille inter faustas populorum preces: & jam paternis ardet insistere vestigiis, jam ignescens in eo pulcræ laudis amor excelsam indolem prodit, & non degeneres à tot Regibus atavis spiritus. Sed priusquam egregio ardori obsequi liceat, necesse est ut pluribus adminiculis Domus Regia Gallicumque Regnum fulciatur. Ergo adventum tuum alacris Gallia exspectat, ô HISPANA PUELLA, Regum nostrorum sanguis, vinculum utriusque Borboniorum Familiæ. Per te spes nostras ita impleat Deus omnipotens, ut & prisca hæredum copia huic Imperio reparetur, & novis usque inter Sequanam & Tagum nexibus jungendis affinitatibusque des exemplum simul & materiam. Sic nobilissima & augustissima secundum Borboniam Domum, sed ei semper inimica Domus, in duas olim divisa stirpes, primævam generis societatem crebris semper ultro citroque matrimoniorum fœderibus renovavit. Sic Borbonia gens, quæ velut fœcunda arbor, in varias jam Europæ partes mittit propagines suas, amabili & utili concordia, quæ surculos semper revocet ad caput, tuebitur splendorem suum, &

invidis terrorem, sociis præsidium, parentibus sibi ubique populis securam felicitatem, perpetuam toti Europæ pacem tranquillitatemque præstabit.

O Deus, qui ad tantum decus LUDOVICUM evehis, eundemque ut admoneas sortis humanæ paternâ manu tibi statuis erudiendum, absolve beneficium tuum. Animam ejus, è qua nostra omnium salus pendet, ita serva, ut mentem splendidis gratiæ tuæ luminibus illustres, ardoribus accendas. Proauctorem generis sui, sanctum illum Regem, *qui fuit secundum cor tuum*, ita semper æmuletur, ut & ipse posteris exemplum simul gloriæ apud homines, simul apud te sanctitatis esse possit.

Permis d'imprimer. A Paris le 19. de Septembre 1744.

MARVILLE.



12
O R A T I O.
invisis terrarum, locis praedictis, parentibus sibi obsequiis
populi Germani filiationem, perpetuam totius Europae
pacem tranquillitatemque praestabit.

O Deus, qui ad tantum decus LUDOVICUM
avunculis, cunctisq; in christum fidei humanis patet
nobis, nobis etiam credendum, absolute beneficium tuum
Admirum esse, & nos nostris omnium salus pendet, ita
scire, ut mentem splendidi gratia tua luminibus illu-
stres, ardoris accendat, Progenitorum gentis tuae, tam
etiam illi Regem, qui hunc fecerunt cor eorum, ita semper
amantem, ut & ipse postea exemplum simul glorie
apud homines, tam apud te sanctitatem esse possit.

Præsentis impressionis ad Parisiis est die Septembris 1744

M. A. VILLIERS.